

andet, sådan som man havde dengang. Det er forskellen.

Det kan godt være, at det går lidt langsommere med lige præcis det balancetal, men det går fremad, det går støt fremad, det går hurtigt fremad, og det sker, samtidig med at vi fastholder et solidt overskud på betalingsbalancen, og samtidig med at vi holder benhårdt fat i en stabiliseringspolitik, så vi undgår at slippe inflationens spøgelse løs igen. Det er forskellen.

Så var der selvfølgelig den, jeg havde nær sagt obligate vittighed om de 13 måneder og engangsindtægterne fra kommunerne. Det er rigtigt, at der her er en engangsindtægt på et par procent af statens indtægter. Det har der været stort set hvert år under den forrige regering og under denne regering, forskellig fra område til område. Man kan se det deraf, at hvis man sammenligner skønnene for 1996 og frem til 1997 for dette lidt skramlede regnskabsbegreb, som DAU er – som vi derfor ikke bruger så meget mere, når vi skal måle realiteterne – og så fremgangen på de samlede offentlige finanser, er der et lidt mindre fald i underskuddet på DAU, end der er på de offentlige finanser: 9 mia. kr. mod 11 mia. kr. Det vil altså sige, at når man renser for engangsindtægter i alle årene, får man et endnu mere positivt billede af udviklingen i de offentlige finanser end det, som tegner sig på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget.

Jeg skal såmænd ikke bruge mange flere bemærkninger på hr. Thor Pedersen. Jeg vil bare komme med den afsluttende bemærkning, at jeg synes, at den form, hr. Thor Pedersen anvender, er urimelig, også fordi Venstre i denne debat som i næsten en hvilken som helst anden politisk debat i dette hus og i andre forsamlingshuse gør sig skyldig i et gigantisk dobbeltspil: Man prøver at fremstå som den egentlige oppositionskraft til et samfund, man i meget væsentlig grad med dets fejl og mangler og styrkepositioner har haft et afgørende medansvar for at forme.

Det meste af det, hr. Thor Pedersen har stået her i dag og beklaget sig over, er noget, der i væsentligt omfang er grundlagt, dengang hr. Thor Pedersen havde større indflydelse, end han heldigvis har i dag. Derfor kan jeg egentlig ikke rigtig lide Venstres form, fordi Venstre løber fra sit medansvar for de problemer, der har været i det danske samfund, og fordi Venstre fortsætter i en stil og en form og med en linje, der gør det svært at tage tilbuddet om, at man vil deltage i løsningen af de problemer, helt alvorligt.

Så vil jeg vende mig til fru Pia Christmas-Møller, og dér skal jeg såmænd bare sige, at der i det, fru Pia Christmas-Møller sagde både om finanslovsforslaget og om, hvordan man skulle rette i det, var meget, jeg er uenig i. Men det, jeg måske mere hæftede mig ved og i denne fase mere vil hæfte mig ved, er den udtrykte vilje til forhandling, til kompromis.

Det samme vil jeg sådan set sige til hr. Jes Lunde. Det var en forsonlig og konstruktiv tale. Der var ikke døre, der blev smækket; der blev peget på muligheder.

Hr. Bjørn Elmquist var i sin tale inde på, at det var et kedeligt finanslovsforslag, men det er jo i virkeligheden dybest set det dér med, at vi holder os til planen, og det, at planen virker, der gør det så forfærdelig kedeligt.

Til hr. Kim Behnke: Ja, jo, det var, om jeg så må sige et indlæg, jeg havde hørt før, præget af den sædvanlige retorik og først og fremmest markerende, hvor stor afstanden er imellem det, jeg i hvert fald mener er en rigtig forståelse af samfundet, en rigtig udviklingsretning for samfundet, og det, hr. Kim Behnke mener.

Til hr. Frank Aaen: Ja, det var også et indlæg, som indeholdt mange rigtige ønsker til prioritering og holdt muligheder åbne for konstruktiv medvirken. Det siger jeg tak for.

Hr. Peter Duetoft var i sit indlæg blandt meget andet, som jeg kunne være helt enig i – også dette med, at man ikke skal tage rettigheder fra folk, men øge deres muligheder, når vi snakker om dem, der er fyldt 60 år – også inde på, at man i en sådan debat kan undre sig over tonen og problembeskrivelsen fra dele af oppositionen, når vi befinder os i et af det rigeste og mest velfungerende samfund i verden. Det er selvfølgelig ikke udtryk for – det tror jeg bestemt heller ikke hr. Duetoft mener – at alt fungerer godt. Det synes vi jo ikke. Vi er her jo for at få det, der ikke fungerer godt nok, til at fungere bedre. Men understregningen af, hvor langt væk noget af retorikken er fra virkeligheden, synes jeg ikke alene var påkrævet, men overordentlig påkrævet.

Så vil jeg afslutningsvis sige til hr. Thulesen Dahl, at det indlæg ikke påkalder mange bemærkninger fra min side. Det var i høj grad en lidt mere kedelig kopi af hr. Thor Pedersens indlæg.

Thor Pedersen (V):

Jeg har ingen forventninger om, at jeg kan overbevise finansministeren om, hvordan man i